

Hvis et saadant Landpostbud bliver syg, faar han ikke Sygehjælp, hvis han da ikke er i en privat Sygekasse, men det kræves af ham, at han skal stille en Mand i sit Sted. Dette kan tit være meget vanskeligt for ham, og hvis han er heldig og faar fat i en Mand, som Postvæsenet vil tillade ham at stille, maa han betale ham 2—3 Kr. om Dagen for at udføre Arbejdet. Derfor kan et Sygdomstilfælde f. Eks. paa en Maaned være fuldstændig ruinerende for et saadant Landpostbud. Jeg vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa den humane Opgave, der her er at løse, nemlig at gøre noget for at sikre disse Folk i Sygdomstilfælde. Jeg synes, det er ikke andet, end hvad der med Ret og Billighed kan forlanges, og jeg tror, at hvis man vil glæde vore Landpostbude paa en eller anden Maade, kan det ikke gøres bedre, end om Rigsdagen siger til dem: Nu skulle vi sørge for eder i Sygdomstilfælde. Jeg har et Ønske til at fremføre paa deres Vegne, og det er, at man vil gaa lidt videre i Aar med Hensyn til deres Beklædning. De have ikke anden Uniform end Frakke og Hue og 2 Kr. 50 Ø. til Sommerfrakke. Jeg synes, at lige saa godt som de saakaldte røde Postbude i Kjøbenhavn og Købstæderne faa fuldstændig Uniform, kunne vi have Raad til at give vore Landpostbude Benklæder og Vest, saa at vi altsaa give dem et helt Sæt Tøj at gaa i. Jeg henstiller disse Ting til den højtærede Minister og vil haabe, at han vil tage det under velvillig Overvejelse, saa der muligt kan komme et Resultat ud af det i den kommende Samling.

Medens jeg taler om Indenrigsministeriets Budget, er der en anden Sag, jeg vil omtale, som vakte megen Opmærksomhed sidste Sommer, nemlig den saakaldte Telefonsag. Efter Loven af 11te Maj 1897 kan Ministeriet give Koncession paa 20 Aar og kan i denne Koncession træffe Bestemmelse, om der skal svares Afgift til Stat eller Kommune. Nu have vi her i Kjøbenhavn et Selskab, og dette har Ministeren givet Koncession paa Telefondrift i Kjøbenhavn. Forholdet er her imidlertid, at Kjøbenhavns Kommune og Telefonselskabet havde en Kontrakt med hinanden, der lød paa 30 Aar, og ifølge denne skulde den Afgift, der svares til Kommunen, fastsættes hvert 5te Aar. Nu har Ministeren givet Selskabet Koncession, og Selskabet siger da til Kommunen: Nu bryde vi os ikke en Smule mere om Kontrakten, vi give ikke Afgift mere, vi betale for den Skadé, vi anrette paa Byens Gader og

Veje, men ud over det ville vi ikke svare noget. Paa lignende Maade har den højtærede Minister stillet sig over for andre Kommunalbestyrelser her paa Sjælland. Henrik Ibsen taler om, at den, der staaar mest alene, er den stærkeste. Jeg tror, det Ord passer paa den højtærede Iadenrigsminister. Han er kommen til at staa sørgelig alene i denne Sag. Det er ikke blot hans politiske Modstandere, men ogsaa hans politiske Meningsfæller, som have fordømt hans Optræden i denne Sag med de stærkeste Ord, saa stærke, at jeg ikke vover at gentage dem her i Salen. Jeg synes, det er en overordentlig stor Tilsidesættelse, som Ministeren har vist Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse. Jeg for min Del betvivler meget, at Ministeren har juridisk Ret til at optræde paa den Maade, som han har gjort. I hvert Fald er det min Overbevisning, at den Kontrakt, som Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse har med Telefonselskabet, ikke kan ophæves ved en Minister-skrivelse. Det er min Overbevisning, at hvis Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse søgte sin Ret ved Domstolene, vilde den faa sin Ret, saa at den 30-aarige Kontrakt fremdeles blev opretholdt, hvorved Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse kunde kræve Afgiften af Telefonselskabet fastsat for 5 Aar ad Gangen og derved faa Haand i Hanke med Telefonselskabets Ledelse her i Kjøbenhavn.

Der er en Sag, henhørende under Indenrigsministeriets Budget, som jeg meget beklager ikke at finde Bevilling til paa Finansloven. Det er Spørgsmaalet om Tilskud til Foredragsforeninger. Der stod paa Finansloven i Fjor et Tilskud af 8000 Kr. til Foredragsforeninger af næringsdrivende eller Arbejdere i Provinserne til Afholdelse af offentlige Foredrag af fagligt, teknisk eller almen belærende Indhold. Ærede Medlemmer ville vide, at der i 3 Aar har været Kamp i denne Sal for at føre denne Sag igennem, navnlig for at tvinge dette Ord „Arbejdere“ ind paa Finansloven, saa at Arbejderne i saa Henseende blev ligestillede med Haandværkets Mestre. Endelig i Fjor lykkedes det at faa det vedtaget, og hele dette Ting stemte for det, den eneste, som var stærk nok til at staa alene, var den ærede Indenrigsminister. Han sagde i Fjor, at han vidste ikke, om han vilde benytte denne Bevilling. Vi kunne altsaa naa saa vidt, at vi kunne sætte en Bevilling ind paa Finansloven, Folketinget og Landstinget kunne være enige, men Folketinget og Landstinget er ingen Ting ved Siden af den ærede Minister.